

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1277045/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצור

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד מקסים ליפקין וטו"ר נפתלי לוי)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד לורי גייזלר)

הנדון: קריטריונים לקביעת מעמד בני הזוג לפני החתונה כידועים בציבור

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה אזרחית בתאריך כ"ה בשבט תש"פ (20.2.20), ולהם אין ילדים משותפים. בתאריך ה' באב תש"פ (26.7.20) פנתה האישה לבית המשפט לענייני משפחה בבקשה לישוב סכסוך. באותו מועד פנה גם האיש בבקשה דומה לבית הדין.

בתאריך ד' בתמוז תשפ"א (14.6.21) התגרשו הצדדים כדמו"י לחומרא.

בתאריך א' בחשון תשפ"א (19.10.20) תבע האיש גירושין, וכרך לתביעתו את עניני הרכוש. לאחר דו"ד משפטי בעניין מועד סיום הליך ישוב סכסוך, הכריכה והסמכות, החלטת ב"ד דנן, החלטת בית הדין הרבני הגדול והחלטת בית המשפט לענייני משפחה, תבעה אף האישה את עניני הרכוש בבית הדין (בתאריך י"ג בטבת תשפ"א (28.12.20)).

בבית המשפט לענייני משפחה נדון ונפסק עניין מזונות אישה משקמים (זמניים). כאשר על החלטת בית המשפט לענייני משפחה הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי.

נותר להכרעה בבית הדין עניין הרכוש. על כך התקיימו דיונים בב"ד דנן, וכן הוגשו סיכומים ותגובות לסיכומים.

העניין שבמחלוקת

אין מחלוקת בין הצדדים כי על תקופת הנישואין האזרחית חל עליהם חוק יחסי ממון, ועליהם לחלק את המשאבים שנצברו בתקופת הנישואין בהתאם לחוק.

מחלוקתם הגדולה של הצדדים מתייחסת לתקופת היכרותם של הצדדים, מיוני 2014 ועד לפברואר 2020. האם היו אלה "יחסי חברות" כפי שטוען הבעל או שמא הצדדים היו "ידועים בציבור".

הצדדים הכירו ביוני 2014, ובמהלך תקופת היכרותם החליטו כשלוש פעמים לנסות ולמסד את חייהם במסגרת נישואין, אך בכל פעם חזרו בהם, אם האיש ואם האישה. פעם היה זה בעקבות ויכוח על הסכם ממון, שגרר בעקבותיו הפלה (ראה פרוטוקול מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21) שורה 158 ולהלן), או ויכוח על מקומן של בנות האיש מנישואיו הקודמים, בטקס החתונה, (ראה פרוטוקול

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדיון מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21) שורה 367 ולהלן) או בבית שיגורו הצדדים לאחר הנישואין. בשנת 2015 הייתה האישה בהיריון מהאיש, והיריון זה הסתיים בהפלה (ראה פרוטוקול הנ"ל שורה 149 ולהלן). לבסוף בפעם הרביעית עלתה בידם, כך שבפברואר 2020 נישאו הצדדים אזרחית בקפריסין.

האישה טוענת שהחל מחודש יוני 2014, עת הכירו הצדדים, הם נחשבו כ"ידועים בציבור", וחלה עליהם הלכת השיתוף. מנגד טוען האיש, כי השניים קיימו יחסי חברות, בילו יחד, אך לא חיו תחת קורת גג אחת, לא ניהלו משק בית משותף – "חבר וחברה" לכל דבר ועניין. מאידך, טוענת האישה למגורים משותפים בבית האיש.

טיעוני הצדדים יובאו בהרחבה בהמשך.

שתי הוכחות המוטלים לפתחה של האישה

על מנת להוכיח שיש לה זכות בנכס זה או אחר הרשום על שמו של הבעל והיא זכתה באותה זכות בתקופה שבמחלוקת, על האישה לעבור שתי משוכות. האחת היא להוכיח שבתקופה הנ"ל, מיוני 2014 ועד לנישואין, אכן היו הצדדים "ידועים בציבור", ואף אחר שעברה את המשוכה הראשונה – עליה להוכיח שיתוף ספציפי בנכס מסוים.

הגדרת "ידועים בציבור"

מה הקריטריונים להיכנס תחת הכותרת של "ידועים בציבור"?

במשפט אחד נאמר – ידועים בציבור הינם בני זוג המתנהלים לאורך כל הגזרה כזוג נשוי, אך ללא נשואים פורמאליים, דתיים או אזרחיים.

המבחן הבסיסי להגדרת ידועים בציבור הוא ניהול חיי משפחה וניהול משק בית משותף. מקור ההגדרה נלקח מסעי' 55 לחוק הירושה התשכ"ה 1965, ולפיו: "איש או אישה החיים חיי משפחה במשק בית משותף אך אינם נשואים זה לזה...". חוק הירושה מגדיר את הידועים בצבור ככאלה החיים חיי משפחה ומנהלים משק בית משותף.

"חיי משפחה במשק בית משותף" – היינו, שמשק הבית צריך להיות מנוהל באופן דומה לזוגות החיים בחיי משפחה ונשואים זה לזו, כנהוג בחיי משפחה שכל אחד תורם למשק הבית המשותף, כפי יכולתו. אחד המבחנים לתחולתה של הלכת השיתוף בנכסים בין בני זוג נשואים הוא קיום אורח חיים תקין ומאמץ משותף.

מאמץ משותף יכול לבוא לידי ביטוי בניהול משק בית משותף ובגידול הילדים, ולא בהכרח בתרומה כספית שווה למשק הבית (כדומה לזוג נשוי).

חזקת השיתוף

חוק יחסי ממון בין בני זוג - התשל"ג (1973), אשר מסדיר את ענייני הרכוש בין בני זוג שהתחתנו לאחר 1974, אינו חל על בני זוג ידועים בציבור.

על ידועים בציבור, כמו גם על בני זוג שנישאו לפני 1974, חלה "הלכת השיתוף", כלומר חלוקה של נכסים שנצברו על ידם במאמץ משותף במהלך חייהם המשותפים, וזאת כאשר הוכחה כוונת שיתוף. על הטוען להיותם ידועים בציבור להוכיח קיומו של הסכם משתמע בין הצדדים, אשר אינו תלוי באקט של נישואין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מהו אותו "הסכם משתמע" היוצר שיתוף?

באשר לשיתוף הספציפי - המבנה המשפטי העומד בבסיס הפסיקה הוא הסכם משתמע בין הצדדים, לפיו הם שותפים שווים בזכויות ברכוש מסוים. על פי גישה זו, הערכאה השיפוטית מסיקה מנסיבות החיים המשותפים שבין בני הזוג, כי בני הזוג גמרו בדעתם, להיות שותפים בזכויות מסוימות אף שבתחילת הקשר היו רשומים על שמו של אחד הצדדים.

לצורך יצירת החזקה בדבר כוונת שיתוף, כאשר מדובר בבני זוג שאינם נשואים וחיים יחד כידועים בציבור, יש צורך בראיה מחזקת נוספת מעבר לזו הנדרשת מבני זוג הנשואים זה לזה, אם כדמו"י ואם בנישואין אזרחיים. נטל ההוכחה הרובץ על ידוע בציבור הטוען לשיתוף ברכוש, כבד יותר מנטל ההוכחה כשמדובר בבני זוג נשואים, ראה להלן.

אולם במרבית המקרים בהם בני זוג חיים יחד תחת קורת גג אחת כזוג, אף שלא נישאו מעולם, ויחסים אלו נשמרים למשך שנים לא מעטות, עשויה להתקיים החזקה לפחות לגבי נכסים ששימשו את המשפחה ("נכסי משפחה" כמו דירת המגורים), ובאין ראיות סותרות עשויה המסקנה להיות כי בין בני הזוג מתקיים שיתוף בנכסים של המשפחה כמו דירת המגורים, זכויות פנסיוניות וכד'. יחד עם זאת קיימים מקרים בהם תיסתר תחולתה של החזקה בקשר לנכס אחד או בקשר לכלל הנכסים.

כאשר מדובר בידועים בציבור, על מנת להחיל את הלכת השיתוף על נכסים המשמשים את בני הזוג בשגרת החיים, ואשר נרכשו על ידם במשותף, יש צורך בראיה נוספת כלשהי שתעיד על כוונת השיתוף בנכס זה או אחר, ואין די בחיים המשותפים כשלעצמם. קל וחומר כשמדובר בטענה לשיתוף ספציפי בנכסים שאינם שייכים לחיי המשפחה, ראה בית המשפט העליון מהשופט י. עמית (תיק מספר 1398/11, עמוד 22 לפסק הדין, סעיף 2):

"לטעמי, לצורך משקלו של אותו "דבר מה נוסף" הנדרש להוכחת כוונת שיתוף ספציפי, יש להקל לגבי דירת המגורים לעומת נכסים אחרים שהובאו לנישואין על ידי אחד מבני הזוג".

הדבר נובע מהשוני שבין רמת המחויבות ההדדית המאפיינת את קשר הנישואים, לבין זו המאפיינת את הקשר שבין ידועים בציבור, כשהמחויבות הגבוהה הכרוכה בנישואים טבועה במוסד הנישואין עצמו, ולא בנקל יכול מי מבני הזוג להשתחרר ממנה, משליכה אף לעניין השיתוף. ומנגד - רמת המחויבות שבין בני זוג ידועים בציבור נובעת מנסיבותיו של הקשר במקרה הנתון, ותלויה כל כולה, ברצונותיהם המשתנים של בני הזוג, והיא משליכה באופן שונה על עניין השיתוף.

הנחת היסוד שכאשר מדובר בידועים בציבור, הנטל רובץ דווקא על בן הזוג הטוען לשיתוף, ולא על זה שטוען להעדר שיתוף ולהפרדה רכושית. במקרה של ידועים בציבור קיומה של חזקת השיתוף עשויה להעיד רק על שיתוף בחלק מהנכסים, ובמיוחד באלו המשמשים את בני הזוג בחיי היומיום, או שנרכשו ביחד במימון משותף, במהלך החיים המשותפים.

כאמור, הנטל הרובץ על ידועים בציבור בעניין שיתוף בנכסים כבד יותר מזה הרובץ על בני זוג נשואים, במיוחד בכל הנוגע לנכסים עסקיים, וזאת להבדיל מנכסים משפחתיים מובהקים (ע"א 4385/91 סלם נ' כרמי. פ"ד נא 1).

הובהר בפסיקה כי בהחלת "הלכת השיתוף" על בני זוג ידועים בציבור יש לנהוג במשנה זהירות: יש לבחון את טיב הקשר, את היחסים הממוניים, ולוודא שלא שמרו על הפרדה רכושית.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עניין השיתוף והיקפו הם שאלה שבעובדה, שמוכרעת על פי נסיבות העניין (ע"א 52/80 שחר נ' פרידמן, פ"ד לח 1).

אף בעניין שיתוף ספציפי של זוגות נשואים (שכאמור נטל ההוכחה בהם נמוך יותר מזו של ידועים בציבור), כתב בית המשפט העליון (בע"מ 10734/06) שיש לנהוג במשנה זהירות, ולבחון כל מקרה לגופו:

"אי אפשר לקבוע מראש כללים ברורים באשר לכל האפשרויות שמזמנת המציאות האנושית. לכן גם מתלבטים בתי המשפט ממקרה למקרה, באשר לנכס הספציפי בו מדובר, וכוונת הצדדים לגביו. הפרשנות בה דיברנו יסודה בשיקולי הגינות במקרים שבהם הכף נוטה, במכלול ההשקעות בנכס, בהתנהגות הצדדים הכרוכה בו, לעבר השיתוף. מובן כי הדברים אינם נטולים בעייתיות, כיוון שלעתים קשה לכמת את ההשקעות ואת "ההתנהגות ההשקעיתית", אך לכן יש לנהוג זהירות ביישום, ואולם כאמור קשה לקבוע מראש את גבולותיו המדויקים לכל מקרה. השאלה בנידון דידן היא אפוא שאלה עובדתית, האם הוכיחה המשיבה – והנטל הבסיסי אכן עליה, גם אם עבר בשלב מסוים אל המבקש – יצירת שיתוף ספציפי בדירה."

וכן בע"מ 5939/04 (עמודים 671-672) נכתב:

"ככל שהתוכן המשותף שנוצק לקניין, ובוודאי לדירת המגורים של זוג ומשפחה, משמעותי יותר, וככל שהייתה שותפות נמשכת בחיי הנישואין ולה ביטויים מסוגים שונים, גם אם לא היו החיים 'גן של ורדים' בכל עת ובכל שעה, כן מצדיקה ההגינות כי תגבר ההתייחסות לחזקת השיתוף, ובייחוד על נכס כמו דירת המגורים, קן המשפחה."

הערכאה השיפוטית הדנה בעניין השיתוף הספציפי, צריכה לבחון כל מקרה לגופו, האם נוצק כאן תוכן שיתופי? האם תוכן זה נוצק לקניין? דברים אלה צריכים להיבחן במשנה זהירות, ובפרט בבני זוג שאינם נשואים, ונדרשת לגביהם הוכחה כבדה יותר מצד הטוען לשיתוף. שהרי בידועים בציבור, בניגוד לבני זוג נשוי, אין כאן שותפות טבעית אלא מכוח הסכם משתמע.

נטל ההוכחה במקרים בהם מדובר בנכס שנרכש טרם נישואי הצדדים ורשום על שמו של צד אחד בלבד, מונח על כתפיו של הצד הטוען לשיתוף בנכס, בשונה מנכס שנרכש במהלך חיי הנישואין. ראה לדוגמה פסק דין בית המשפט העליון (תיק מספר 1398/11):

"במוקד דיוננו מצויה דירה שנרכשה על ידי אחד מבני הזוג (המשיב) טרם הנישואין וששימשה למגוריהם במהלך שנות נישואיהם. כאמור, הנחת המוצא הינה כי נכס שמצוי בבעלותו של אחד מבני הזוג בנקודת הפתיחה (ערב הנישואין) נותר בבעלותו המלאה גם בנקודת הסיום (התרת הנישואין) ואינו נכלל במאסת הנכסים במסגרת הסדר איזון המשאבים. יחד עם זאת, הנחת מוצא זו אינה סוף פסוק. בית משפט זה קבע במספר הזדמנויות כי סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון אינו מונע יצירת שיתוף בנכס ספציפי מכוח הדין הכללי החל על העניין – כגון דיני הקניין, דיני החוזים, דיני הנאמנות, עיקרון תום הלב וכיו"ב – וכי הדברים אמורים גם בנכס "חיצוני" שנרכש על ידי אחד מבני הזוג טרם הנישואין [ראו: עניין אבו רומי בעמ' 183; עניין יעקובי בעמ' 561 (הנשיא מ' שמגר) ובעמ' 621 (השופט ט' שטרסברג-כהן); עניין ששון בעמ' 615; בע"מ 10734/06 [פורסם בנבו] בפסקה ה(1)]. נטל ההוכחה מוטל, מטבע הדברים, על בן הזוג שאינו רשום כבעלים של הנכס, שהינו "המוציא מחברו". יודגש כי טענת אחד מבני הזוג לזכויות בנכס שנרכש על ידי בן הזוג השני טרם הנישואין יכולה להתבסס על הדין הכללי, אך לא על חזקת השיתוף, אשר לגביה נקבע

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שאינה חלה במקביל להסדר איזון המשאבים שבחוק יחסי ממון [ראו: דעת הרוב בעניין יעקובי בעמ' 585-589; עניין אבו רומי בעמ' 182-183; בע"מ 4951/06 פלוני נ' פלונית [פורסם בנבו], 14.6.2006].

(ההדגשה אינה במקור).

בפסקי דין רבים הורחבה היריעה בדבר הצורך בהוכחת דבר מה נוסף מעבר לעצם חיי הנישואין אשר ישמשו הוכחה לכוונת השיתוף:

"לא די בעצם קיומם של חיי נישואין משותפים, אף שהיו ממושכים, כדי לקבוע שיתוף בדירת מגורים מכוח דין כללי. שאם תאמר כן, נמצאת מכניס בדלת אחורית את חזקת השיתוף, שלשיטתי איננה חלה במקביל לחוק יחסי ממון.

[...]

על מנת שתוקנינה זכויות בדירת מגורים הרשומה על שם בן הזוג האחד לבן הזוג האחר, על האחרון להראות נסיבות עובדתיות, נוסף על עצם קיום הנישואין, שמהן ניתן להסיק – מכוח הדין הכללי – הקניית זכויות בדירת המגורים" [השופט ט' שטרסברג-כהן בעניין אבו רומי בעמ' 183 (ההדגשות הוספו, י.ד.).

מהו אותו נטל ההוכחה ל"דבר מה נוסף"?

בפסק הדין מבית המשפט העליון (תיק מספר 1398/11) הובהר עניין זה כך:

"אשר לשאלה מהן אותן נסיבות עובדתיות "נוספות" שיוכיחו כוונת שיתוף מכוח הדין הכללי, נקבע כי:

'גבולות הגזרה' אינם חדים, אך כך מטבע הדברים: אי אפשר לקבוע מראש כללים ברורים באשר לכל האפשרויות שמזמנת המציאות האנושית. לכן גם מתלבטים בתי המשפט ממקרה למקרה, באשר לנכס הספציפי בו מדובר וכוונת הצדדים לגביו. הפרשנות בה דיברנו יסודה בשיקולי הגינות במקרים שבהם הכף נוטה, במכלול ההשקעות בנכס, בהתנהגות הצדדים הכרוכה בו, לעבר השיתוף. מובן כי הדברים אינם נטולים בעייתיות, כיוון שלעיתים קשה לכמת את ההשקעות ואת 'ההתנהגות ההשקעיתית', אך לכן יש לנהוג זהירות ביישום, ואולם כאמור קשה לקבוע מראש את גבולותיו המדויקים לכל מקרה" [השופט א' רובינשטיין בבע"מ 10734/06 בפסקה ה(2)]

הנה כי כן, על בן הזוג שמבקש שיוקנו לו מחצית הזכויות בדירת המגורים שרשומה על שמו של בן הזוג האחר, מוטל להוכיח – מעבר לקיומם של חיי נישואין משותפים, אף אם ממושכים – קיומו של "דבר מה נוסף" שיעיד על כוונת שיתוף בנכס הספציפי. מעיון בפסיקה עולה כי במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצידו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היוו "דבר מה נוסף" המעיד על כוונת השיתוף. (ההדגשה לא במקור)

וראה בעניין זה גם בבע"מ 2478/14:

"כפי שכבר נפסק, כאשר בני זוג שלא נישאו מקיימים אורח חיים תקין ומאמץ משותף ברכישת הנכסים או בניהול משק הבית המשותף וגידול הילדים, עשויה לחול עליהם הלכת השיתוף. הכלל הוא, כפי שכבר הובהר, בחינה של ההסכם המשתמע בין הצדדים לשיתוף. בהקשר זה, יש להוסיף ולבחון מהו היקף תחולתו של השיתוף. חזקת השיתוף שחלה על בני זוג שהם ידועים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בציבור מעידה, במקרה הרגיל, על שיתוף בנכסים שנרכשו במשותף או כאלו שמשמשים את בני הזוג בחיי היום-יום. לעומת זאת, על מנת להחיל דין שיתוף על נכסים אחרים של מי מבני הזוג, תידרש ראייה נוספת כלשהי שתעיד, אפילו באופן נסיבתי, על כוונת שיתוף בנכס המסוים (ראו: עניין סלם, בעמ' 347-346). כפי שכבר הובהר, אין במניעות להתחתן כשלעצמה על מנת להפחית מנטל ספציפי זה. עם זאת, הצהרות, מכל סוג, על אופיו של הקשר הזוגי, יכולות להצטרף לנסיבות המעידות על אותה כוונה לשיתוף, גם בנכסים הספציפיים, ולו באופן נסיבתי. (ההדגשה לא במקור)

לסיום הפרק המשפטי, נתייחס גם לנושא של הסכמי ממון בין ידועים בציבור.

בניגוד לזוגות נשואים אשר רשאים לאשר הסכם ממון בפני נוטריון, וזאת בהתאם לחוק יחסי ממון, הרי שבמקרה של זוגות ידועים בציבור, נוטריון אינו רשאי לאשר את הסכם הממון, אלא בית המשפט לענייני משפחה מכוח סמכותו בסעיף 3(ג) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 (רע"א 6854/00 היועץ המשפטי לממשלה נ' זמר, פ"ד נו" 491 (5)). הסכם שמטרתו הסדרת רכושם של ידועים בציבור מצוי כולו במסגרת דיני החוזים הכלליים ואינו בגדר הסכם ממון לפי חוק יחסי ממון (עניין כהן, בעמ' 682; עניין זמר, בעמ' 505). מכאן אנו למדים, כי הסכם ממון שלא אושר כדין - דינו כחרס הנשבר, ולצורך על פי צלוחיתו.

הצדדים לא נהלו חיי משפחה ולא התגוררו תחת קורת גג אחת

האם במקרה שלפנינו התקיימו התנאים של ידועים בציבור. האם הצדדים ניהלו חיי משפחה בתקופה שמינוי 2014 ועד פברואר 2020? האם הצדדים ניהלו משק בית משותף בתקופה הנ"ל?

בין הצדדים התקיימו שלשה דיונים. (בתאריכים כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21), ר' באיר תשפ"א (18.4.21), ג' בתמוז תשפ"א (13.6.21)). בדיונים אלה נחקרו הצדדים, כל אחד על ידי בא הכוח שכנגד.

מהדיונים בין הצדדים ומהחומר שבתיק הגענו למסקנה ברורה וחד משמעית – בתקופה האמורה שעליה יש מחלוקת בין בני הזוג, מיוני 2014 ועד לנישואיהם האזרחיים בפברואר 2020, הצדדים לא חיו חיי משפחה, לא התגוררו תחת קורת גג אחת ולא ניהלו משק בית משותף! הצדדים היו זוג חברים, בילו יחד בארץ ובחו"ל, קיימו יחסים, ניתנו מתנות בהתאם ליכולת הכלכלית של האיש, אך בשום פנים ואופן לא מדובר בניהול חיי משפחה, ניהול חיי זוגיות משותפת של ידועים בציבור, ובוודאי לא ניהלו כל משק בית משותף.

כאמור לעיל, נטל ההוכחה מונח על מי שטוען על היותו מוגדר עם בן/בת זוגו כידועים בציבור – ובנדון שלפנינו, האישה הטוענת להיות ידועה בציבור, נכון לאותה תקופה, כפי שכתב בית המשפט (תמ"ש 57870/05). לא רק שהאישה לא הוכיחה את היותם ידועים בציבור, לא רק שלא הוכיחה כי התגוררה באופן קבוע בביתו של האיש נכון לאותה תקופה, אלא האיש אף הוכיח את ההפך. לבית הדין לא נותר צל של ספק בכך שהצדדים לא התגוררו תחת קורת גג אחת, לא ניהלו חיי משפחה ומשק בית משותף. האישה בדבריה שהתגוררה תחת קורת גג אחת עם האיש נכון לאותה תקופה, לא אמרה אמת בבית הדין (בלשון המעטה). הניסיון לטעון שהצדדים חיו תחת קורת גג אחת, למעט יום פה יום שם, שבוע פה שבוע שם – אינו אמת.

כתובתה של האישה הייתה אצל אמה (ובן זוגה של האם) ברחוב ש' תל אביב. כך היא הופיעה במסמכי הבנק, במשרד הרישוי ובמשרד הפנים, ורק לאחר נישואיה, העבירה האישה את כתובת מגוריה לדירה המשותפת (שנשכרה על ידי האיש, ברחוב ה' ת"א), כך השיבה האישה בחקירתה, פרוטוקול הדיון מיום ו' באיר תשפ"א (18.4.21) שורה 462 ולהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ התובע: האם זה נכון שהפעם הראשונה שאת משנה את הכתובת שלך לכתובת של [ש'] (האישה), זה לאחר החתונה, ועד לחתונה משנת 2004 את כתובה בכתובת ברחוב ש' בתל אביב. נכון או לא נכון?

האישה: מבחינתי כתובת מגורים היא לא פקטור, גרתי בתל אביב ולא היה דחיפות לשנות את הכתובת.

ב"כ התובע: רק תאשרי את זה.

בית הדין: היא אישרה.

ב"כ התובע: האם נכון שכש[ש'] (האישה) קנה ב-2019 את ה-"אודי" ואת הלכת לדווח על הכתובת שלך, ואת נותנת את הכתובת שלך בשביל הרישום במשרד הפנים, נכון שאת רושמת את זה לפי הכתובת ברחוב ש'?

האישה: זה לפי מכונה, אני לא הלכתי לאף מקום.

ב"כ התובע: הרכב נרשם הכתובת ברחוב ש'?

האישה: מה זה משנה?!

דברים אלה הוכחו גם במסמכים שצירף האיש, ממשרד התחבורה, מבנק לאומי, שבה מתנהל חשבונה האישי של האישה. כאשר בינואר 2017, כתובתה של האישה הייתה אצל אמה ברחוב מ' בתל אביב, וכאשר אמה עברה לרחוב ש' ת"א, גם כתובתה של האישה, במסמכי הבנק עברו לשם.

כך גם זר פרחים ששלח האיש לאישה, היה לכתובת אמה, כאשר לדוגמא, בתאריך 12.1.18, זר פרחים הממוען ל[א'] (האישה), נשלח לכתובתה אצל אמה: רחוב מ' ת"א, בתוספת הכיתוב: "שבת שלום צ'" (כינויה של האישה על ידי האיש). תשובתה של האישה (שורה 283 לפרוטוקול הדיון ולהלן), שכנראה שלח את הזר לאמא שלה, נראית מתחמקת ולא ראויה:

"האישה: הוא שלח עשרות זרים. [ש'] (האישה) היה בנאדם לארג' הוא היה מפנק את אמא שלי, הוא היה קונה לה אייפון פרחים ודברים. המשפחה שלי לא רצתה אותו, המשפחה לא קיבלה אותו.

ב"כ התובע: למה אז במשלוח כתוב ל "[א']" והוא לא כותב את השם של האמא שלך?

האישה: אני שולטת במה שבן אדם כותב?!

האיש הציג מסרונים שהצדדים מחליפים ביניהם, שמהם מוכח שהצדדים אינם מתגוררים תחת קורת גג אחת. כך מסרונים בתאריך 4.12.19, שבו כותב האיש לאישה: "הגעתי. את כבר ישנה? לילה טוב ... מה קורה, מה התוכניות".

בתאריך 5.12.19:

"לילה טוב פיצפאצ'. לילה טוב צ'.

בוקר טוב. איפה אתה?

בבית. כבר יוצא לבנק. מה איתך? ישנת?

אני אגיע לבית שלך עוד מעט שתצא.

סבבה".

בתאריך 24.12.19:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

“איפה את?”

עונה האישה:

“עולה לבית שלך. למה?”

דברים אלה מלמדים שהצדדים לא התגוררו תחת קורת גג אחת. אף שכזוג חברים לעיתים הייתה האישה ישנה בביתו של האיש, אולם לחלוטין לא התגוררו תחת קורת גג אחת. תשובותיה של האישה, כפי שמופיעים בשורה 304 ולהלן לפרוטוקול הדיון מתאריך ו' באייר תשפ"א (18.4.21), נראות מתחמקות:

ב"כ התובע: 04.12.19 [ש'] (האיש) כותב לך "לילה טוב, בוקר טוב", נכון שלא גרתם אז ביחד?

האישה: יכול להיות שהוא שהה בחו"ל.

ב"כ התובע: הוא בבית!

האישה: מאיפה אתה יודע שהוא היה בבית?!

ב"כ התובע: יש לנו תדפיסים מתי הוא היה בחו"ל. שירשם מסרנו תדפיס כניסות ויציאות לארץ.

נכון שלא היית עם [ש'] (האיש) בה-04.12.19?

האישה: הייתי.

ב"כ התובע: אז למה את מתכתבת אתו במסרונים אם אתם באותו הבית?!

האישה: לא יודעת, אני לא זוכרת, יכול להיות שהוא חזר מפגישה [...] מה הבעיה לשלוח לבעלי לשלוח 'בוקר טוב' 'לילה טוב'?

ב"כ התובע: בוקר טוב, לילה טוב, אתה ישן או לא ישן את שואלת אותו כל הזמן, אם אתם באותה המיטה למה את שולחת לו כל הזמן אס.אמ.אסים בוקר טוב לילה טוב כל הזמן?!

דבריה של האישה שנאמרו מספר פעמים בבית הדין, שהתגוררה עם האיש מיוני 2014, הרשימו את בית הדין בצורה מוחלטת, כדברים שאינם אמת, בלשון המעטה. בפרט לאור הנתונים הנ"ל, ותשובותיה הלא ברורות, המתחמקות והמתחכמות. (גם אם באת כוחה ניסתה ליפות את תשובותיה במסגרת התשובה לסיכומים, כביכול מדובר במספר ימים בהם לא גרו יחד). כל אלה מוליכות למסקנה ברורה – הצדדים לא התגוררו תחת קורת גג אחת אלא מחודש לפני מועד הנישואין בקפריסין. אך בשום פנים ואופן לא בתקופה שמיוני 2014 ועד לתאריך 20.1.20.

טענות האישה על היותם "יודעים בציבור" מתבססת על כך שחגגו חגים וחופשות יחד בחו"ל. אף שככל הנראה סעדו מדי פעם יחדיו בחגים ובילו בחופשות, הוכח גם שחגגו חגים וחופשות לא במשותף.

ובכלל, זוג חברים יכולים לחגוג חגים וחופשות, זעיר פה זעיר שם, האם זה עונה להגדרה של ניהול חיי משפחה?

התקבל הרושם ברור שהחגיגה המשותפת הייתה במסגרת של היותם זוג חברים. לשיטתה של ב"כ האישה, כל זוג חברים, המבלים בחופשות יחד, אוכלים מדי פעם סעודות חג במשותף, הם יודעים בציבור??? ברור ופשוט שלא. ההגדרה המשפטית המחייבת היא כנ"ל, ניהול חיי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משפחה ומשק בית משותף. בילויים משותפים, כאלה או אחרים, אינם הופכים את זוג המבלים לידועים בציבור.

האם העובדה שבזמן מסוים האישה הייתה חלק מקבוצת הווטסאפ אף עם בנותיו של האיש, הופכות את הצדדים למנהלים חיי משפחה? ונזכיר. שתי חתונות בוטלו עקב יחסה של האישה לבנותיו של האיש.

העובדה שהאיש היה קרוב לאישה, ואף מיען לה את מכתב ההתאבדות שלו, ואולי כתב לאמא של האישה, ספק ברצינות וספק בבדיחות הדעת, מה תעשה (האישה) עם כל הירושה (שיריש לה האישה), אינם מהווים גורם נוסף ומסייע לטענה שהצדדים היו ידועים בציבור. הרי הרבה אנשים שולחים מכתבי התאבדות לחברים קרובים. גם מכתבי הלצה על ירושה עתידית. האם זה "חיי משפחה"? האם זה שיתוף. גם אם הדבר מלמד על קרבה, אין בו כל ראיה להיותם ידועים בציבור.

ב"כ האישה צרפה לתיק תצהיר מאם האישה ובן זוגה. תצהיר זה מנסה להוכיח שהצדדים היו ידועים בציבור. לא נתייחס לגופו של תצהיר, אך ברור שבית הדין אינו מקבל עדות של קרובים מדרגה ראשונה. מדוע לא המציאה האישה תצהיר מחברים קרובים שידעו לספר על היותם ידועים בציבור? מדוע לא המציאו תצהיר מחברים המעידים שהצדדים התגוררו תחת קורת גג אחת מיוני 2014? היינו מביאים את החברים וחוקרים. כל העדות הנתמכת היא של האמא ובן זוגה, שהם למעשה היום האנשים הקרובים ביותר לאישה. תצהיר זה טוב לו שלא הוגש - משהוגש. עצם העובדה שלא נמצא אפילו עד או עדה אחת, שאינם קרובי משפחה בדרגה ראשונה, לתמוך בגרסה של האישה, מלמדת יותר מכל על מהימנות גירסתה!

בדיון שהתקיים בתאריך ג' בתמוז תשפ"א (13.6.21), נחקר האיש בעניין המגורים המשותפים שלו ושל האישה (כפי שמופיע בפרוטוקול הדיון שורה 107 ולהלן):

ב"כ האישה: אתה עומד על הטענה שאתה גרת עם [א'] (האישה) רק חודש לפני? לא היית גר איתה לפני כן?

הבעל: עברתי לגור איתה.

ב"כ האישה: כמה זמן היא הייתה איתך?

הבעל: אנו כאן להבין האם התקופה של טרום הנישואין היא כמו הנישואין והיא לא.

ב"כ האישה: ואתה אמרת שהיא עברה לגור איתך חודש לפני הנישואין. נכון?

הבעל: מדי פעם לישון. כן. הוכחנו את זה גם.

ב"כ האישה: אז אם אתה כותב ל[א'] (האישה) באפריל 2016 תביאי את הכול ואני אסדר בארונות אני לא יודע מה הנפח של הציוד שלך כמה לפנות. אז תסביר לי את זה. זה היה ב-06.4.

הבעל: זה היה לפני החתונה המיועדת. לפני החתונה היא העבירה כמה דברים.

ב"כ האישה: מתי התחתנתם?

הבעל: ב-21.2.20.

ב"כ האישה: ומתי לפני כן הייתם צריכים להתחתן?

הבעל: ב-2016.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ האישה: כלומר שאתה אומר ל[א'] (האישה) תביאי את הדברים שלך כי אני לא יודע מה הנפח של הדברים שלך, מה הכוונה? היא באה ללילה?

הבעל: היא באה לכמה ימים. גם מה שהיא העבירה, זה רק חלק מהדברים שהיו דרושים לה, וזה לא אומר שהיא גרה אצלי באופן קבוע.

ב"כ האישה: המיטה שאצלכם בבית היכן היא נקנתה ומי קנה אותה?
הבעל: באיטליה.

ב"כ האישה: ואמא של [א'] (האישה) בחרה את המיטה נכון או לא? קנתה או לא?

הבעל: לא. בעקבות ההיכרות שלי עם אמא שלה, אמא שלה אמרה יש לי קשרים באיטליה, ואז אמרתי לה אז ניעזר בך ואני שילמתי.

ב"כ האישה: באיזה שנה זה היה?
הבעל: לא זוכר.

ב"כ האישה: זה היה ב-2015.

הבעל: ואז מה? אני לא מכחיש את זה שאני קניתי. נעזרתי באמא שלה כדי לקנות את זה מאיטליה.

ב"כ האישה: מכל האימהות של החברות שלך אתה מבקש ככה לקנות?
הבעל: תלוי מה טיב הקשר שלי עם הבנאדם.

ב"כ הבעל: כתוב בקבלה את שמו. זה על שמו.

ב"כ האישה: בדירה בש' של מי הספרייה הזו שאני מציגה לך?
הבעל: שלי.

ב"כ האישה: לא של [א'] (האישה)?
הבעל: לא."

גם בחקירה השנייה, לא הובאה כל הוכחה על מגורים משותפים. אכן לפני מועד החתונה (שבוטלה) בשנת 2016, האישה הייתה אמורה לעבור לדירת האיש, אך משבוטלה החתונה, לא עברה להתגורר עמו. כך גם בעובדה שאם האישה סייעה בקניית המיטה הזוגית מאיטליה, אין בה כדי להוכיח מגורים משותפים.

כאמור, אנו קובעים בצורה ברורה וחד משמעית – הצדדים לא גרו תחת קורת גג אחת בתקופה מיוני 2014 ועד לסמוך לנישואיהם (20.1.20, כשהנישואין היו חודש אחר כך), ולא ניהלו חיי משפחה נכון לתקופה הנ"ל!

הצדדים לא ניהלו משק בית משותף

מהדיונים שהיו לפנינו עולה עוד, שהצדדים אף לא ניהלו משק בית משותף. רק לאחר החתונה פתחו הצדדים חשבון בנק משותף בבנק מזרחי טפחות. האישה לא טענה מעולם שתרמה למשק הבית המשותף, הגם שהוכח שבחשבונה הפרטי בבנק לאומי יש כיום לאישה כ- 380,000 ש"ח (ראה פרוטוקול הדיון מיום ו' באייר תשפ"א (18.4.21) שורה 236, לעיל ולהלן).

האישה נחקרה באשר לפתיחת החשבון המשותף, רק ביוני 2020, לאחר הנישואין, וכך הופיע בפרוטוקול הדיון מיום ג' בתמוז תשפ"א (13.6.21), שורה 16 ולהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ הבעל: מאחר ובית הדין בהחלטתו כיוון את החקירות לידועים בציבור ושיתוף אני מבקש ממך לאשר שפתחתם חשבון בנק לראשונה ביום 22.6.20.

האישה: אני מתנהלת עם כרטיס אשראי ומזומנים של [ש'] (האישה) משנת 2015. הוא מהמר גדול וזה עשרות אלפי דולרים שהוא הכניס. זה בעלי ניהלנו חשבונות ומה שצריך כדי לנהל משק בית.

ב"כ הבעל: אחרי שבאת עם נאום המוכן שלך בלי קשר לשאלה ואני מציג לך את טופס פתיחת החשבון כשפתחתם חשבון לראשונה ב-22.6.20.

האישה: זה חשבון שהיה של [ש'] (האישה) מלפני הנישואין שלנו והחשבון הזה קיים משנת 2014 ואני חיה עם [ש'] (האישה) בחיים משותפים.

ב"כ הבעל: האם טרם יום 22.6.20 היה לך ייפוי כוח שימוש בחשבון זה? כלומר, לא היה לך ייפוי כוח לחשבון הזה טרם היום הזה? נכון?

האישה: אני דורשת שתגידו לי מمتי נפתח החשבון הזה.

ב"כ הבעל: אני מציג לך שוב, 22.6.20 פתיחת חשבון. האם זה נכון שלאור תשובתך לא היה לך ייפוי כוח. נכון?

האישה: לא עונה לך על זה.

ב"כ הבעל: למה? כי אין לך תשובה. אם את טוענת לשיתוף בכל כתבי הטענות שלך אז למה הפעם הראשונה שנפתח החשבון זה לאחר החתונה וזה זמן קצר טרם הגשת בקשת יישוב סכסוך.

האישה: [ש'] (האישה) מבוגר ממני ב-23 שנה.

בית הדין: אם תחזרי כמה פעמים על תשובות שהם לא קשורים לשאלה זה לא יתקדם. תעני לשאלות.

ב"כ הבעל: למה ניפתח החשבון רק לאחר החתונה?

האישה: אני מרגישה שאני בתקליט שבור, הוא מביא לי כרטיסי אשראי אני סמכתי עליו.

בית הדין: אז למה לא היה אפשר להמשיך כמו שהיה לפני זה. זה מה שהוא שואל אותך.

ב"כ הבעל: ב-22 נפתח החשבון, ואז אחרי הגשת היישוב סכסוך את פונה ל[ש'] (האישה) ואומרת לו שיהיה שיתוף בחשבון כדי להציג את העניין בבית הדין נכון?

האישה: חיינו יחד מ-2014. אני לא צריכה להציג את זה לבית הדין.

נאמר, מדובר בתשובות לא משכנעות ולא מספקות, ושוב כדרכה, האישה מסרבת להשיב. אם התנהלה במזומנים בתקופה של לפני הנישואין, ואם התנהלה עם כרטיס אשראי של הבעל, מדוע נצרכה פתאום אחרי החתונה, לפתוח חשבון עו"ש משותף? גם אם האיש נתן לה בתקופה האמורה מזומנים, ואף קנה לה מתנות בעלות ערך רב (ראה תחילת פרוטוקול הדיון מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21)), האם זה "ניהול משק בית משותף"? האם כל חבר שקונה לחברו או לחברתו או לקרוב משפחתו מתנות, או נותן להם מזומנים בהיותם חברים קרובים, נכנס תחת ההגדרה של "ניהול משק בית משותף"?

על עניין כרטיס האשראי, לא הוכיחה האישה שהשתמשה באופן תמידי, רצוף ויום יומי עם כרטיס אשראי של האיש. גם אם פה ושם השתמשה בכרטיס, שניתן לה בהיותה חברה קרובה,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לקניית מתנות כאלה ואחרות, אין זה "ניהול משק בית משותף". אם האיש היה נותן לה את כרטיס האשראי שלו, למשך תקופה ולא ארעי, לצורך משק הבית, קניות (מזון, חומרי ניקוי) תשלומים שונים (ארנונה, מים, ועד בית), יתכן וניתן היה לראות בזה "ניהול משק בית משותף". אולם לתת לחברה כרטיס אשראי שתקנה בו מתנות כאלה ואחרות שאינן קשורות למשק הבית, אין זה "ניהול משק בית משותף". בפרט שניהול משק בית משותף יש להוכיח מאמץ משותף כנ"ל. דבר זה לא הוכח אפילו לא בהוכחה קלה כנוצה!

נדגיש – הצדדים שמרו לאורך כל ימי החברות על הפרדה רכושית. שלי - שלי ושליך - שליך. לאיש לא הייתה נגיעה בחשבון או בכספים של האישה, ולאישה לא הייתה נגיעה כלשהי בכספי האישה, הגם שהאיש הרעיף עליה מתנות וכספים, כפי שנוהג איש עשיר לתת לחברתו.

ונזכיר שוב, נטל ההוכחה על היותם מנהלים משק בית משותף, מונח על כתפי האישה הטוענת להיותם ידועים בציבור. האישה מציגה בפנינו כל מיני תכתובות, כל מיני נספחים, אבל אפילו לא אישור אחד שהיא השתתפה בניהול משק הבית בתקופה שבין יוני 2014 ועד לנישואין. אף לא בדל של הוכחה.

טוענת ב"כ האישה – האישה העבירה לדירה מיטלטלין שונים: מדיח כלים, טלוויזיה ושטיחים. מתי העבירה? ככל הנראה בסמוך לנישואין (ראה שורה 103 לפרוטוקול הדיון מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21)). מה בין זה לניהול משק בית משותף לתקופה הנ"ל של לפני הנישואין. וגם אם הייתה מעבירה מדיח כלים וטלוויזיה, האם מוכיח הדבר על "שיתוף כלכלי"?

האם בכך שהאיש שיתף את האישה בתוכניותיו העסקיות, תוך סיפור דברים על עסקיו, מהוות שיתוף כלכלי? ברור שאין בעובדה שבני זוג מנהלים שיחות גם בנושאים כלכליים, כדי להפוך זוג חברים טובים ביותר ל"ידועים בציבור". ההגדרה המשפטית המחייבת היא כנ"ל, והמציאות כפי שהוצגה בפנינו אינה עונה להגדרה האמורה לעיל. ונוסיף, באופי הקשר וההתנהלות הכלכלית בין הצדדים, אין בהם בכדי ליצור חזקת שיתוף ספציפי, גם אם היו הצדדים נחשבים לידועים בציבור.

באשר לשיתוף בכלל בעניין החברות, אנו מפנים לפרוטוקול מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21), שורה 323 ולהלן (ראה גם פרוטוקול מיום ג' בתמוז תשפ"א (13.6.21) שורה 210 ולהלן):

"ב"כ האישה: ב-02.8.20 התחייבת משהו ל[א'] (האישה)?

הבעל: לא זוכר.

ב"כ האישה: מ' הוצגה יום אחד, אמרת לה, את תראי את הפירות של זה.

הבעל: מה השאלה?

ב"כ האישה: כשאתה כותב הבטחה היא הבטחה. אתה מתכוון לעמוד בזה?

הבעל: יש לה 10% והיא גם קיבלה בפועל.

ב"כ האישה: מה היא קיבלה? כלום.

הבעל: כי החברה בסוף נסגרה.

ב"כ האישה: מה עם ל' כמה כסף גויס?

הבעל: 2 מיליון דולר. יש לנו הסכם על 3 מיליון אבל הם הזרימו רק 2 מיליון.

ב"כ האישה: מתי הוקמה החברה הזו?

הבעל: לפני שהתחתנו בקפריסין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"כ האישה: מתי הוקמה?

הבעל: לא זוכר. יש לך נסח, אל תעשי לי טריוויה.

ב"כ האישה: אתה הסברת שלא מגיע לה כלום מהחברה הזו היות והיא הוקמה לפני הנישואין. כמה זמן לפני הנישואין היא הוקמה?

הבעל: לא זוכר. בערך חודשיים שלושה.

כאמור, מדובר על התחייבות שהייתה במהלך הנישואין, ולטענת האישה אף ניתנה לאישה, משכך גם אינה עניין לנדו"ד העוסק בתקופה הקודמת יותר. ואשר לחברת ל', האישה לא הוכיחה שהחברה הוקמה במהלך חיי הנישואין, או הושבחה בתקופה של חמשת חודשי הנישואין.

גם הטענה שהאיש שיתף את האישה בעסקיו, לא הוכחה, ראה פרוטוקול הדיון מיום ג' בתמוז תשפ"א (13.6.21), שורה 193 ולהלן:

ב"כ האישה: תאשר לי בבקשה שאתה שיתפת את [א'] (האישה) בכל המיילים שלך בעבודה בהעסקה של העובדים, חוזים שאתה עושה, האחוזים שאתה עושה.

הבעל: יכול להיות שסיפרתי לה. זה לא אומר שהיא בשותפות איתי והיא שותפה שלי.

ב"כ האישה: תאשר לי שכיתבת את [א'] (האישה) למיילים בחברה שלך ובעסקים שלך.

הבעל: תראי לי איפה.

ב"כ האישה: מייל מ-2018 אני מציגה לך.

הבעל: איפה את רואה שיתוף?

ב"כ האישה: למי המייל הזה מיועד?

הבעל: לד'.

ב"כ האישה: ולמי עוד?

הבעל: איפה הכיתוב ואיפה השיתוף?!?! למה את מטעה?!? אין פה רלוונטיות!!!"

כל זה הוא למעלה מהצורך. כאמור, תנאי בסיסי להיות ידועים בציבור הוא מגורים משותפים וניהול חיי משפחה, וניהול משק בית משותף. דבר זה לא היה ולא נברא בנדו"ד (בתקופה שמיוני 2014 ועד לסמוך לנישואין). וכן כאמור לעיל, הצדדים לא ניהלו משק בית משותף. לא היה מאמץ משותף, והאישה לא הוכיחה כל ניהול משק בית משותף. מעבר לדיבורים וטענות, שמהם התרשמנו שאינם אמת, לא הוכח דבר!

אני מגיעים למסקנה ברורה ומוחלטת – הצדדים לא ניהלו משק בית משותף. הדבר ברור גם מעצם העובדה הנ"ל שהצדדים לא התגוררו תחת קורת גג אחת נכון לתקופה הנ"ל, אך בנוסף, למען הסר ספק, ודאי שלא ניהלו משק בית משותף!

תכתובת דוא"ל ממרץ 2017

באשר לתכתובת דוא"ל מיום 3.3.17, בה כתב האיש לאישה:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"במידה ונחזור להיות זוג נשוי, אני אקנה דירה חדשה בסכום שלא יפחת מ 5 מיליון שקל, אשר לך תהיינה בדירה 50% זכויות שתקבלי מיד וללא תנאים". מכוח אותו דוא"ל תובעת האישה כיום 2.5 מיליון ש"ח, רק מחמת העובדה שנשאה לו.

בדיון בתאריך כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21), השיב האיש לטענת ב"כ האישה שהראתה לו את תכתובת הדוא"ל (שורה 290 ולהלן לפרוטוקול):

"הבעל: שאלת על ההורים שלה, ההורים שלה באותה תקופה, ובתקופה הזו חייבים להבין אני יודע שהיא יוצאת עם מיליארדר אנגלי ואני שבור ומרוסק, ההורים שלה, לא מדברים איתי, והם מבחינתם תפסו את הקורבן הבא. אני במצב נפשי מאוד בעייתי, אני בזמן הזה שולח מיילים. אני מסביר את הרקע. בשנת 2017 ששלחתי את המייל לא קדמה לזה שום שיחה עם ההורים שלה, זה נכתב כהצעה ל[א'] (האישה), לא ענו למייל הזה והמייל הזה לא קיבל שום התייחסות ואז היא הודיעה לי שהיא יוצאת עם מישהו אחר אז אין למייל הזה שום חשיבות. איזה בנאדם הגיוני נותן למישהו איזה שהיא הבטחה שאם הוא יעזוב אחרי יומיים הוא יעזוב את הבית?!"

ראשית באשר לאמירה "נחזור להיות זוג נשוי", בתכתובת הדוא"ל שבה אנשים אינם מדייקים, הכוונה, שנחזור להיות יחד ונהיה זוג נשוי ולא חבר וחברה. כך הוא הפרוש הברור, שהרי ברור שבשנת 2017 לכל הדעות הצדדים לא היו זוג נשוי.

באשר לעצם ההתחייבות, אין ספק שהתחייבות זו אין לה כל תוקף משפטי, ואין לה גם כל משמעות מבחינת השיתוף. כבר הבהרנו לעיל, ונחזור ונבהיר. בניגוד לזוגות נשואים אשר רשאים לאשר הסכם ממון לפני נטריון, וזאת בהתאם לחוק יחסי ממון, הרי שבמקרה של זוגות ידועים בציבור, נטריון אינו רשאי לאשר את הסכם הממון, אלא בית המשפט לענייני משפחה מכוח סמכותו בסעיף 3(ג) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 (רע"א 6854/00 היועץ המשפטי לממשלה נ' זמר, פ"ד נז(5) 491). הסכם שמטרתו הסדרת רכושם של ידועים בציבור מצוי כולו במסגרת דיני החוזים הכלליים ואינו בגדר הסכם ממון לפי חוק יחסי ממון (עניין כהן, בעמ' 682; עניין זמר, בעמ' 505). מכאן אנו למדים, כי הסכם ממון שלא אושר כדין הינו כחרס הנשבר, ולצור על פי צלוחיתו.

התחייבות זו, לא רק שלא אושרה, גם לא נחתמה על ידי שני הצדדים, והיא אינה מחייבת. גם אם הייתה התחייבות מחייבת, אין מקום להחיל אותה אלא לזמן של "סמוך ונראה", ולא כשנישאו לאחר שלוש שנים, וכמשמעות סעיף 8 א לחוק החוזים התוחם מימושה של התחייבות מוקדמת לזמן סביר, ושלוש שנים הם בכל מקרה מעבר לזמן הסביר.

גם האישה כנראה הבינה וסברה כך, שאם לא כן, מדוע לא טרחה להחתים את האיש על הסכם ממון מחייב שיקנה דירה לאלתר וייתן לה מחצית? מדוע נישאה לו בקפריסין מבלי לבקש את חתימתו על התחייבות זו ואישור בית המשפט לענייני משפחה? מדוע לא דרשה התחייבות תקפה? בפרט שבדצמבר 2018 דרשה זאת בכתב ידה מהאיש, בהערות שכתבה על הסכם הממון. אלא שגם האישה הבינה, שדברים אלה אין להם כל תוקף, הן מחמת תשובת האיש כפי שהשיב לבית הדין וכנ"ל, וכן מחמת חלוף הזמן מאז שכתב זאת ועד שהחליטו להינשא.

בתשובה לסיכומים טענה האישה שאין הנ"ל כתוב בכתב ידה. בית הדין אינו יכול לקבל טענה זו, מאחר וברור שלאיש לא היה כל עניין לכתוב כאמור. ויתכן בהחלט שהאישה נתנה את ההסכם לבחינה משפטית, ומי שעבר מטעמה, כתב את אשר כתב, אך אין ספק שהאישה שלחה את ההסכם עם ההערות לאיש, בין אם זה בכתב ידה או בכתב יד מי מטעמה. נוסף ונאמר, האמור בקטע הקודם אינה הסתמכות כה מהותית, שנלך ונבדוק גרפולוגית של מי כתב היד, אך ברור לנו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שהכתובים נשלחו מטעמה של האישה, ולכן הוספנו טעם לשאלה המתבקשת, מדוע לא טרחה האישה להחתים את האיש על הסכם ממון לפני הנישואין ולאשרו בערכאה המתאימה. שהרי אין ספק שהאישה הייתה מודעת להערה, וגם אם לא הייתה מודעת להערה זו (דבר שאינו נראה לנו), ודאי הנושא היה ידוע לה, והיה עליה להחתים את האיש על הסכם ממון, ברוח הדברים וברוח הדוא"ל משנת 2017.

נוסיף - בהחלט יתכן שהאישה העדיפה שלא לעשות הסכם ממון, לא לבקש התחייבות מהאיש על מחצית דירה, בתקוה שכך תקבל ממנו את חלקה באיזון המשאבים, ואם יחיו מספר שנים, חלקה באיזון המשאבים יהיה גדול יותר מסכום של מחצית דירה. לכן מזה שהאישה לא דרשה לחתום על הסכם ברוח הדברים לפני הנישואין, אתה למד שהעדיפה את המצב המשפטי של חוק יחסי ממון, על התחייבות.

ונאמר, מדובר באישה אינטליגנטית היודעת חוק ודין. לפני כל הסכם היא גם טורחת להתייעץ עם עו"ד (ראה שורה 415 ולהלן לפרוטוקול מיום 1 באייר תשפ"א (18.4.21)), והיא עצמה בעלת תואר במנהל עסקים. אין לנו ספק שבטרם נישאה התיעצה עם עורכי דין אם לעשות הסכם ממון. ובל נשכח. אחת החתונות בוטלה עקב מחלוקת על הסכם ממון. ודאי יעצו לה, ובצדק, שעדיף מבחינתה, כאשר היא נישאת לאיש בעל יכולות כלכליות, שלא לעשות הסכם ממון, ולהישאר עם הזכויות שמעניק לה חוק יחסי ממון.

בנוסף, ולמעלה מהצורך, ב"כ האישה עצמה קובעת כי הסכם ממון בין בני זוג שלא אושר ע"י בית המשפט, דינו כ"נייר טואלט". כך היא הגיבה לדברי האיש שטען שבהסכם משנת 2015 נכתב במפורש שהצדדים לא גרים יחד ורק מתעתדים לגור יחד, ראה שורה 198 ולהלן לפרוטוקול הדיון מיום כ"ח בשבט תשפ"א (10.2.21) (הדגש לא במקור):

"הבעל: בהסכם ממון היא חתמה על זה שהיא לא גרה איתי.

ב"כ הבעל: כתוב בהסכם הממון שהוא לא חתום עליו, שהם לא גרים יחד.

הבעל: כתוב: "[ש'] (האיש) ו[א'] (האישה) לא גרים יחד, אך הם מתעתדים לגור יחד".

ב"כ האישה: ההסכם הזה נייר טואלט.

ב"כ הבעל: היא בעצמה אומרת שזה נייר טואלט.

הבעל: ההסכם לא חתום אבל לא אומר שלא מצוינות בו עובדות.

ב"כ האישה: אתה יודע שההסכם לא קיבל תוקף של פס"ד והוא לא חתום, ואתה מתחתן עם האישה הזו?

[...]

הבעל: הסכם ממון מ-2016 הצדדים מתעתדים לגור יחד בדירה הרשומה על שמו. יש עובדות. זה נחתם והוגש בקשה לבית המשפט.

ב"כ האישה: והוא לא אושר."

הרי שגם לשיטת ב"כ האישה, כל הסכם שלא אושר, דינו להיות בטל ומבוטל. לא נזקקנו לסיוע משפטי מדברי ב"כ האישה, אך גם לשיטתה בדיון, אין כל מקום משפטי מחייב לדוא"ל זה, ואין ליתן לו כל משמעות. לא יתכן לטעון שאין להביא כל ראיה לבעל מהסכם שלא אושר, שדינו לשיטת ב"כ האישה כ"נייר טואלט", ולבוא ולטעון לחוקיות דוא"ל, שלא אושר בשום ערכאה משפטית, ולדרוש שיהיה מסמך מחייב.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בכל דרך שלא נסתכל על דוא"ל זה, מדובר במסמך חסר חשיבות לחלוטין, לא מחייב, ודינו כעפרא דארעא וכאבק פורח !!!

ואף שלעניין שיתוף ספציפי אפשר שהבטחה יכולה להיות "דבר מה נוסף" שיש בו כדי להוות הוכחה לכוונת שיתוף, מכל מקום במקרה שלפנינו לא ניתן להשתמש ב"הבטחה" זו לטובת האישה. ראשית, דברי בית המשפט נאמרו בזוג נשוי ולא בידועים בציבור שבהם נדרשת רמת הוכחה גבוהה יותר כנ"ל. ועוד, הרי הוכחנו שבמקרה שלפנינו הצדדים לא היו בשום אופן ידועים בציבור. זאת ועוד, דוקטרינת חזקת השיתוף הספציפי מתייחסת רק כשמדובר בנכס מסוים. אם היה לבעל דירה מסוימת, והיה כותב שאם יינשאו הרי שמחצית הדירה המסוימת תהיה לאישה, בזה היה מקום לטעון על שיתוף ספציפי, אך במקרה שלפנינו מדובר רק על הבטחה לקנות בעתיד דירה, ואחר הקניה להעביר מחצית הבעלות על שם האישה, ומאחר ודירה זו מעולם לא נקנתה, לא שייך כלל לדון על חזקת השיתוף הספציפי. במילים אחרות, חזקת השיתוף הספציפי החל על החפצא ולא על הגברא, לכן אין בנדון שלפנינו לא התחייבות מחייבת ולא שיתוף ספציפי על נכס ספציפי.

וכאמור, לא רק שהצדדים לא היו בתקופה הנ"ל ידועים בציבור, גם אם היו, לא היה במקרה שלפנינו כל שיתוף בנכס ספציפי. לא הוכח שבמהלך אותה תקופה האיש שיתף את האישה בנכס כזה או אחר. לא בחשבון הבנק ולא בחברות, בזכויות או כספים. כך שבכל מקרה האישה אינה זכאית לחלק מנכסי האיש, נכון לתקופה שבמחלוקת.

לא בכדי האישה "מסתפקת" ב-2.5 מיליון ש"ח, "הבטחה" למחצית דירה לטענתה, טענה שנדחתה כאמור לעיל. שהרי היא אינה יכולה להצביע על נכס ספציפי בו שיתף האיש אותה במהלך שנות החברות, גם אם היינו מקבלים את טענתה שהצדדים היו נכון לאותה תקופה ידועים בציבור, טענה שאף היא נדחתה כאמור לעיל.

שתי נקודות נוספות – הראשונה בעניין מכונית ה-"אודי" שקנה הבעל מתנה לאישה. כיון שנקנתה בתקופת החברות ולא בתקופת הנישואין, יש לראות בזה מתנה לאישה, ואין לאיש חלק במכונית זו.

העובדה שהאיש כתב מעצמו, ולא על ידי ב"כ (כתב התביעה הראשוני הוגש ע"י האיש שלא באמצעות ב"כ), כי הוא שותף ב-"אודי", אין בה כדי ללמד על שותפות כללית נכון לתקופה בה נקנה האודי. ראשית – האיש אינו משפטן. ואף משפטנים כותבים טענות שאולי באמצעותם יוכל שולחם לזכות בעוד כסף, גם אם אינן נכונות משפטית. אין בזה כל הודאת בעל דין. כל טענה או חשיבה כביכול יש בעצם כתיבת הבקשה לקבל חצי מ-"אודי", משום הודאת בעל דין שהצדדים היו "נשואים" בתקופה בה נרכש הרכב, נדחתה לחלוטין.

נקודה שניה – האישה ביקשה שבית הדין יעשה צדק ויפסוק עבורה סכום של 2.5 מיליון ש"ח. טענה זו עלתה גם ע"י האישה בפתיחת הדיון ביום ו' באייר תשפ"א (18.4.21), ואף בתגובה לסיכומים. מבלי לקבוע שאכן היה מקום לפסוק מן הצדק לאישה סכום כזה או אחר לתקופה היותם חברים, בית הדין אינו מוסמך לפסוק לפי הצדק במקרים אלה. בית הדין יכול לפסוק מן הצדק בבני זוג נישואים, בהתאם לסעיף 8.2 לחוק יחסי ממון המתייחס לזוגות נישואים ולתקופת הנישואים. לאור האמור לעיל, הואיל והצדדים אינם נשואים לתקופה האמורה ואף לא ידועים בציבור, בית הדין אינו יכול ואינו רשאי לפסוק לאישה סכום כזה או אחר, מטעמים של צדק.

מה עוד שיש מקום גדול לפקפק בזכאותה של האישה בכספים מטעמים מן הצדק. התברר שבמהלך החברות תוגמלה האישה במתנות יקרות ערך (ראה פרוטוקול הדיון מיום כ"ח בשבט תשפ"א

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

(10.2.21) בתחילתו, שכעת היא אוחזת אותם בידיה (ויאמר – מן הדין, ככל מתנה בין חברים), ואין כל הצדקה לפסוק סכום נוסף מעבר לכך.

לאור האמור לעיל אנו פוסקים:

א. חוק יחסי ממון חל על הצדדים החל מיום הנישואין האזרחי 20.2.20 ועד למועד הקרע, הגשת הבקשה לשוב סכסוך ע"י האישה – 26.7.21.

ב. קובעים באופן ברור ומוחלט שבתקופה שמיוני 2014 ועד למועד הנישואין, הצדדים קיימו קשרי חברות, ולא היו "ידועים בציבור". לא ניהלו חיי משפחה ולא ניהלו משק בית משותף. ולמעלה מהצורך, גם לא היה שיתוף ספציפי בנכס כזה או אחר.

ג. ככל ומי מהצדדים סבור שביחס לתקופה הנ"ל בסעיף א', יש כספים או זכויות שאותם ניתן לאזן מכוח חוק יחסי ממון, יפנה לבית הדין, ובית הדין ימנה אקטואר לבחינת הדבר.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ז באב התשפ"א (26/07/2021).

הרב משה בצורי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה